

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 92/2013-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. mája 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti obchodnej spoločnosti C., s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 118/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 C 124/2005) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti C., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom

pod sp. zn. 6 C 118/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 C 124/2005) porušené boli.

2. Okresnému súdu Rožňava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 118/2006 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti C., s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Rožňava povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., trovy konania v sume 407,55 € (slovom štyristosedem eur a päťdesiatpäť centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. A. K., Advokátska kancelária, K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 92/2013-13 z 12. februára 2013 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti C., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 118/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 C 124/2005).

Následne ústavný súd 27. februára 2013 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 22. marca 2013. V jeho prílohe sa nachádzal súdny spis a vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu

s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

„Žalobca C., s.r.o. K. podal dňa 20. 5. 2005 žalobcu o zaplatenie 66.088.-Sk s prísl., z titulu schodku na zverených hodnotách proti žalovanému Z. U., ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 6C/124/2005.

Vo veci bol dňa 27. 5. 2005 vydaný platobný rozkaz.

Žalovaný podal dňa 1. 8. 2005 odpor.

Vo veci bolo vytyčené pojednávanie na 12. 10. 2005, kedy sa žalobca nezúčastnil pojednávania ani jeho právny zástupca, ktorý sa ospravedlnil. Ospravedlnil sa aj svedok I. G., ktorý žiadal, aby bol vypočutý dožiadaným súdom.

Pojednávanie bolo odročené na 27. 10. 2005, Právna zástupkyňa žalobcu žiadala odročiť pojednávanie z dôvodu kolízie pojednávaní.

Pojednávanie bolo odročené na 14. 12. 2005. Aj na toto pojednávanie sa ospravedlnili obaja právni zástupcovia.

Aj ďalšie pojednávanie dňa 4. 1. 2006 bolo odročená na žiadosť právneho zástupcu žalobcu, a to na 12. 4. 2006. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorým žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 5,919.-Sk s úrokom z omeškania. Nárok o zaplatenie sumy 62.169,-Sk s prísl. bol vylúčený na samostatné konanie, vrátane náhrady trov konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2. 6. 2006.

Vylúčená vec sa viedla pod sp. zn. 6C/118/2006. Dňa 23. 1. 2007 súd vyzval zástupcu žalobcu na predloženie listín - príloh k pracovnej náplni žalovaného. Tieto boli doručené dňa 26. 2. 2007.

Vo veci bolo vytyčené pojednávanie na 17. 5. 2007. Právny zástupca žalovaného vypovedal plnú moc, a preto pojednávanie bolo odročené na 31. 5. 2007. Pojednávanie bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť žalovaného a za účelom zistenia pobytu žalovaného.

Pojednávanie dňa 19. 9. 2007 bolo odročené na neurčito, pretože podľa správy od Obecného úradu v K., žalovaný sa zdržiaval v obci a zistenia stavu doručovania zásielky.

Uznesením zo dňa 16. 10. 2007 bolo nariadené predvedenie žalovaného, proti ktorému žalovaný podal odvolanie. Spis bol predložený na rozhodnutie o odvolaní

Krajskému súdu v Košiciach. Spis sa vrátil dňa 22. 8. 2008. Krajský súd v Košiciach uznesenie súdu prvého stupňa zrušil.

Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 5. 11. 2008, ktoré bolo odročené na 3. 12. 2008. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito, pretože u žalovaného doručenie nebolo vykázané.

Podobne pojednávanie dňa 12. 3. 2009 bolo odročené pre neprítomnosť žalovaného.

Pojednávanie dňa 22. 4. 2009 bolo odročené na 3. 6. 2009, pretože žalovanému malo byť predvolanie na pojednávanie doručené prostredníctvom OO PZ v R. Podľa ich správy sa žalovanému nepodarilo predvolanie doručiť, pretože bol ako vodič kamióna v Š.

Dňa 26. 6. 2009 prevzala právne zastúpenie žalovaného JUDr. H. G.

Pojednávanie dňa 14. 10. 2009 bolo odročené na žiadosť právnej zástupkyne žalovaného, pretože žalovaný bol v zahraničí.

Pojednávanie dňa 28. 10. 2009 bolo odročené na 25. 11. 2009, pretože sa ospravedlnil právny zástupca žalobcu. Toto pojednávanie bolo odročené pre práceneschopnosť zákonného sudcu.

Dňa 2. 2. 2010 súd uložil právnemu zástupcovi žalobcu predložiť listiny preukazujúce výplatu mzdy žalovanému, objasniť spôsob výpočtu odovzdaných tržieb vo vzťahu k nákladom a výdavkom. Zástupkyňi žalovaného bolo uložené zdokladovať od čoho odvodzoval nárok na výplatu 10 % provízií.

Dňa 8. 3. 2010 na pojednávaní predložil zástupca žalobcu návrh na zmenu žalobného petitu a rozšíril žalobu na sumu 91.945.-Sk s prísl.. Pojednávanie bolo odročené z dôvodu doručenia zmeny petitu žaloby a predloženia účtovných dokladov.

Žalobca dňa 22. 3. 2010 zobral späť žalobu ohľadom rozšíreného návrhu.

Po predložení dokladov vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 12. 5. 2010, predvolaná prokuristka sa ospravedlnila a vo veci sa písomne vyjadrila a doručila len cestovné záznamy bez konkrétnej identifikácie. Navrhovali vypočúť svedka Ing. G., bývalého konateľ'a.

Po zistení adresy tohto svedka, vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 16. 6. 2010, ktoré bolo odročené na neurčito, pretože predvolaný svedok sa ospravedlnil a žiadal, aby bol vypočutý dožiadaným súdom. Zápisnica o výsluchu svedka bola vrátená dňa 5.8. 2010.

Vo veci bolo vytýčené pojednávanie na 22. 11. 2010, aby bolo možné zabezpečiť účasť prokuristky.

Dňa 13. 1.2011 súd vypočul žalovaného k svedeckej výpovedi do zápisnice o výsluchu, pretože žalovaný mal znova odcestovať do zahraničia. Pojednávanie bolo vytýčené na 14. 3. 2011.

Právna zástupkyňa žalovaného navrhla vo veci nariadiť znalecké dokazovanie z odboru účtovníctva.

Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 26. 4. 2011 oznámil súdu, že účtovné doklady je podnikateľ povinný uchovávať len 5 rokov a z toho dôvodu sa v účtovníctve nachádzajú len doklady týkajúce sa súdneho sporu.

Súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie uznesením zo dňa 3. 6. 2011.

Dňa 11. 8. 2011 žiadala znalkyňa o predĺženie lehoty, pretože po preštudovaní spisu zistila, že je v ňom málo účtovných dôkazov a musí si vyžiadať ďalšie podporné účtovné doklady. Lehota jej bola predĺžená do 30. 9. 2011.

Dňa 20. 9. 2011 znalkyňa súdu písomne oznámila, o doplnenie ktorých dokladov požiadala žalobcu. Na výzvu znalkyne žalobca oznámil, že časť dokladov bola skartovaná v roku 2009.

Dňa 15. 11. 2011 znalkyňa súdu oznámila, že doklady potrebné pre spracovanie znaleckého posudku neobdržala, a preto je obtiažne formulovať závery znaleckého posudku.

Znalkyňa dňa 30. 1. 2012 znova oznámila, že nepredloženia relevantných dokladov, výšku schodku nebude možné riadne určiť.

Dňa 8. 3. 2012 súd uložil žalobcovi predložiť znalkyni doklady, ktoré označila v písomnom podaní.

Dňa 3. 4. 2012 žalobca namietal zaujatosť sudkyne. Sudkyňa vyžiadala spis od znalkyne a potom spis bol predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, ktorý rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Spis sa vrátil dňa 17. 7. 2012.

Dňa 3. 9. 2012 bol spis vrátený znalkyni. Vzhľadom k tomu, že žalobca naďalej znalkyni nepredložil doklady, bola požiadaná o podanie znaleckého posudku na základe stavu účtovných dokladov. Znalecký posudok bol doručený dňa 11.3. 2013.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený 22. marca 2013, zistil aj ústavný súd.

Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k veci uviedla, že „prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. O.s.p. neboli dané. Podľa nášho názoru prieťahy v konaní spôsobil žalobca hlavne tým, že napriek znalosti skartácie účtovných dokladov v roku 2009 mal túto skutočnosť súdu jednoznačne oznámiť a nie navrhopovať nariadenie znaleckého dokazovania. Pokiaľ by bol tieto skutočnosti oznámil, súd by vo veci nebol nariadil znalecké dokazovanie a bol by vo veci rozhodol s poukazom na neunesenie dôkazného bremena žalobcom a v rozsahu započítacej námietky žalovaným. Okrem toho je potrebné poukázať aj na to, že žalobca a jeho právny zástupca sa vo viacerých prípadoch nedostavili na pojednávanie, aj keď sa ospravedlnili. Takisto bola ťažká komunikácia aj so žalovaným, ktorý pracuje v zahraničí. Pri posudzovaní primeranosti dĺžky konania sa musia zohľadniť aj postupy účastníkov konania. Ako už bolo vyššie uvedené, účastníci sa vo viacerých prípadoch nezúčastnili pojednávania, žalobca namietal zaujatosť sudkyne. V občianskoprávných veciach sa vyžaduje, aby účastníci konania poskytli súdu potrebnú súčinnosť, čo žalobcovia nerešpektovali nepredložením potrebných dokladov pre vypracovanie znaleckého posudku.

Na základe vyššie uvedených skutočností nechávam na zváženie, či v predmetnom konaní došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Podpredsedníčka okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľky ešte v sťažnosti samotnej oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní v uvedenej veci a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci. V stanovisku doručenom ústavnému súdu 25. apríla 2013 k vyjadreniu okresného súdu zotrvala na svojich tvrdeniach v sťažnosti, nestotožnila sa s vyjadrením okresného súdu týkajúcim sa skutkovej a právnej zložitosti sporu a poprela tvrdenie okresného súdu o ňou spôsobených prieťahoch, pretože znalecké dokazovanie nenavrhlá súdu sťažovateľka, ale žalovaná strana. Sťažovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne reagovala na stanovisko

okresného súdu k prijatej sťažnosti z 20. marca 2012 podaním, v ktorom si zároveň vyčíslila náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľka žalobcom (náhrada škody z titulu schodku), ústavný súd konštatuje, že obdobné žaloby možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdництва, preto dĺžka konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej náročnosti prerokovanej veci.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že k doterajšej dĺžke napadnutého konania prispela

čiasťočne aj sťažovateľka, resp. jej právna zástupkyňa, pretože pre ich ospravedlnenú neúčast' na pojednávaniach okresný súd viackrát (celkom dvakrát, pozn.) odročil pojednávania. Sťažovateľka taktiež prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávani konanom 8. marca 2010 navrhla zmenu petitu, z dôvodu ktorého okresný súd odročil pojednávanie, a následne 22. marca 2010 tento svoj návrh vzala späť. Nad rámec uvedeného sťažovateľka v doterajšom priebehu konania poskytovala primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagovala včas. Tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri stanovení finančného zadost'učinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil a identifikoval len jedno obdobie neodôvodnenej nečinnosti. Týmto obdobím nečinnosti v trvaní 8 mesiacov bolo obdobie od právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 125/2005 (2. júna 2006), ktorým časť uplatneného nároku sťažovateľky okresný súd vylúčil na samostatné konanie do 23. januára 2007, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie listín.

Ústavný súd pri hodnotení postupu okresného súdu vychádzal aj zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že hoci okresný súd vo veci priebežne konal (okrem už uvedeného obdobia nečinnosti), skutočnosť, že od nariadeného termínu pojednávania 17. mája 2007 do pojednávania konaného 8. marca 2010, teda po dobu takmer troch rokov, nevedel zabezpečiť prítomnosť žalovaného na pojednávani, svedčí o neefektívnej a nesústredenej činnosti okresného súdu. Ústavný súd vychádzajúc z predloženého spisu konštatuje, že počas uvedeného obdobia je na každej zásielke doručovanej žalovanému vyznačený ako dôvod neprevzatia „neprevzal v odbernej lehote“. Podľa názoru ústavného súdu nemôže obstať názor, že nebolo možné využiť poriadkové opatrenia podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku, pretože z obsahu správy Obecného

úradu v K. zo 7. júna 2007 (č. 1. 25 súdneho spisu) vyplýva, že žalovaný sa v mieste svojho trvalého bydliska zdržuje. Napokon nepriamo to možno dovodiť aj z vyznačenia dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote, čo predpokladá, že adresát sa v mieste doručovania zdržuje. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že v súdnom spise sa nenachádza žiaden relevantný dôkaz o tom, že žalovaný sa v dobe doručovania predvolaní na pojednávania nezdržoval v mieste trvalého bydliska, pre ktorý by nebolo možné považovať zásielky za doručené.

Takisto neuniklo pozornosti ústavného súdu, že okresný súd nariadil znalecké dokazovanie uznesením z 3. júna 2011, teda potom, ako sťažovateľka listom doručeným 26. apríla 2011 oznámila, že nedisponuje požadovanými dokladmi týkajúcimi sa účtovníctva, ktoré mali slúžiť ako podklad pre znalecké dokazovanie. Z uvedeného dôvodu sa javí vydanie uznesenia okresného súdu z 8. marca 2012, ktorým sa ukladá sťažovateľke predložiť účtovné doklady na účely znaleckého dokazovania ako nadbytočné a neefektívne.

V tejto súvislosti možno za zmätočnú obranu označiť tvrdenie okresného súdu vo vyjadrení z 20. marca 2013 o podstatnom zavinení prieťahov v konaní sťažovateľkou, ktorá napriek znalosti o skartácii účtovných dokladov v roku 2009 mala navrhnúť (v roku 2011) znalecké dokazovanie, pretože zo súdneho spisu (ale aj zo samotného vyjadrenia na inom mieste) vyplýva, že znalecké dokazovanie navrhol žalovaný.

Ústavný súd na základe všetkých uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto konštatuje, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 6 C 118/2006, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 118/2006 konal bez zbytočných prietahov, pretože okresný súd vo veci do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti nerozhodol (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €, ktoré odôvodnila intenzitou zásahov do jej práv, ako aj dĺžkou ich trvania.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila trovy konania, ktoré vyčíslila v celkovej sume 407,55 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou pozostávajúce z odmeny advokátky, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2011 v sume 763 € a v prvom polroku 2012 v sume 781 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 127,16 € a jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2013 (vyjadrenie vo veci samej) po 130,16 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 7,63 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2012 a 7,81 € za jeden úkon podľa vyhlášky vykonaný v roku 2013.

Náhrada trov konania uplatnená sťažovateľkou nepresahuje sumu, ktorú vypočítal ústavný súd, preto ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v sume 407,55 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2013